



ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT



Γιαν περικυκλώσει πολλοί, άνδρες και γυναίκες, τον άνακριτήν Βερμουτιέ και άκουγαν τή γνώμη του, για μιá μυστηριώδη ύπόθεσι, που είχε συνταράξει όλο τó Παρίσι. Ένα μήνα τώρα, κανείς δέ μπόρεσε νά διαλευκάνη τó μυστήριο.

Η γυναίκες, δρθίες γύρω από τόν άνακριτή, έφρέμαντο, θαρρείς, από τó ξερισιμένο στόμα του, από τó όποιο έβγαιναν λόγια σοβαρά όπως από τó στόμα κάθε δικαστού.

Και άνατριχίζαν και έτρεμαν και συνεταράσσοντο, από ένα περίεργο φόβο, από μιá άνάχη τρόμου, που αυτές τόν έπιζητούσαν, που έπειραζε και βρασανίζε τήν ψυχή τους.

Μιά από αυτές, ή ώχροντέρα τών άλλων, είχε μιá μικρή σισπη: — Αυτό είναι φοβερό! Αυτό καταντá υπερφυσικό. Κανείς δέν θά μύθη τίποτε, ποτέ ;

— Μάλιστα, κυρία μου, τής άπάντησε, πιθανόν νά μη γνωσθή τίποτε ποτέ. 'Αλλά όσον άφορίζή τήν λέξιν «υπερφυσικό», τήν όποιαν είπατε, αυτή δέν έχει καμμίαν σχέση έπί τού προκειμένου. Εύρισκόμεθα άπέναντι ενός εγκλήματος λίαν εύστοχως συλληφθέντος και άκόμη εύστοχότερου έκταλεσθέντος. Σ' έμένα μιá φορά έτευχε μιá ύπόθεσις, εις τήν όποιαν, πράγματι, φαινόταν δι' άνακατεύονταν κάτι νά τó φανταστικόν...

— 'Α! Νά μάς τó πείτε. Νά μάς τó διηγηθήτε, σας παρακαλούμε.

— 'Ο Βερμουτιέ έμειδιάσε σοβαρώς, όπως πρέπει νά μειδιάζ ένας άνακριτής και προσέθεσε :

— Νά μήν υποθέσετε όμως δι' εγώ, έστω και κατά διάνοιαν, ύπόπτευσα ποτέ, εις τήν περίστασιν αυτήν, τίποτε τó υπεράνθρωπον. 'Εγώ μόνον στό φυσικό πιστεύω. Σε κάθε τι που δέν εινε άντιληπτόν, άν αντί τής λέξεως «υπερφυσικό» μεταχειρίζομεθα τήν λέξιν «άνεξηγητόν» θά εΐτανε καλλίτερον' όπωσδήποτε, έπι τέλους ακούσατε τά γεγονότα.

Και άφού έξηρόθηεν έμβριθώδης, όπως ξερβήθουν όλοι οι δικασταί άρχισαν τήν διήγησιν :

— 'Ημουνά τότε άνακριτής εις τó Αλίμον της Κορσικής, μιá μικρά πόλι, κατάλευκη, εξαπλωμένη εις τó χειλος ενός θαυμασίου κόλπου, που τόν ζώνουν γύρω-γύρω ύψηλά βουνά.

Έκει δέν έχει ή άνάκρισις παρά ύποθέσεις άντεδικήσεων. Εύρισκε κανείς εκεί έξόχου, δραματικάς, άγρίας, ήρωϊκάς τσιαντάς ύποθέσεις. Βρίσκει κανείς εκεί τά ώραιότερα θέματα έκδικήσεων που δύναται κανείς νά φαντασθή τά προαιώνια μιση, κατευρασθέντα προσωνίως, αλλά ουδέποτε βρασθέντα, τās δολοφονίας εκείνας τās μυσθώδεις που γίνονται σφαγές, τās σκεδόν ήρωϊκάς πράξεις. Από δύο έτών δέν άκουγα νά όμιλούν παρά μόνον περί τής τιμής τού αίματος, περί τής τρομεράς «βεντέτας» των Κορσιανών... Είχα ιδή νά

σβίνουν οικογένειες, νά πνίγονται γέροντες, παιδιά, έξάδελφοι· τó κεφάλι μου ήταν γεμάτο από τέτοιες ιστορίες...

Μαθαίνω λοιπόν μιáν ήμέραν δι' ένας Άγγλος, είχαν ένοικιάσει διά πολλά έτη μιáν μικράν έκαυλιν εις τó βάθος τού κόλπου. Είχε φέρει μαζί του ένα Γάλλον ύπηρετήν, που τόν έπήρε περνώντας από τήν Μασσαλιαν.

Σέ λίγο όλος ό κόσμος είχε νά κάμνη μέ τó παρθένο αυτό πρόσωπο, που ζοφσε μοναχό στήν έκαυλι, που δέν έβγαине ποτέ, παρά μόνον για νά κτηνηγή και για νά ψαρέψη. Σε κανέναν δέν μιλιούσε, ποτέ, δέν κατέβαινε στήν πόλι και κάθε πρωί έκανε σκοποβολή άλλοτε μέ πιστόλι και άλλοτε μέ καραμπίνα.

Άρχισαν νά γίνονται θρύλοι γύρω άπ' αυτόν. Άλλοι έλεγαν πώς ήταν κάποιος μεγάλος, που ήναγκάσθη νά φύγη από τήν πατρίδα του, για πολιτικούς λόγους και άλλοι δι' θά ήταν κανείς καθυργος, που έκανε κανέν μεγάλο εγκλημα. Μερικοί μάλιστα διηγονόντο και φρικώδεις λεπτομέρειες.

Σάν άνακριτής, που ήμουνα θέλησα νά λάβω πληροφορίες για τόν άνθρωπο αυτόν. Άλλά έστάθη άδύνατον νά μάθω τίποτε. 'Ητο γνωστός υπό τó όνομα Τζών Ρόγουελ. Άρκεσθηκα λοιπόν νά τόν έπιτηρώ έκ τού πληστον, πράγματι όμως ποτέ δέν έδωσε τήν έλάχιστην ύποψιαν.

Έν τούτοις όμως, επειδή οι θρύλοι και ή διαδόσεις, για αυτόν εξακολουθούσαν κι' έμεγάλωναν, όπωσάσινα νά τόν πλησιώσω και άρχισα νά κτηνω, τακτικά γύρω από τó κτήμα του.

Άργησε νά μου έλθη ή εύκαιρία. Μιά μέρα όμως χτύπησα μιá πέρδικα, έμπρός στά μάτια του σκεδόν. — 'Ο σκύλος μου μού τήν έφερε, αλλά εγώ τήν πήρα και τήν πήγα εις τόν Τζών Ρόγουελ, ζητώντας συγγνώμη για τήν άπειρή μου πράξι και παρακαλώντας τον, νά τήν δεχθή.

Ήταν ένας ψηλός άνδρας μέ κόκκινα μαλλιά, μέ κόκκινα γένεια, πολύ ύψηλός, πολύ σωματώδης, ένα είδος καλού και εύγενούς 'Ηρακλέους. Δέν είχε άπάνω του, τίποτα από τó άπότομο και τó φλέγμα τó Βρετανικό και μέ εύχαριστην θερμώς, εις τή Γαλλικήν. Σ' ένα μήνα, συνομιλήσαμε πέντε έξ φορές.

Ένα βράδυ τέλος, ενφ' περνούσα από τήν θύραν του, έμπρός, τόν είδα νά καπνίζει τήν πίπαν του, καθήμενος ίππαστι άπάνω οι' μιá καρέκλα, μέσα εις τόν κήπο του. — Τόν χαιρέτησα και μέ προσάλεσα, μέσα εις τόν κήπο του. — Τόν χαιρέτησα και μέ προσάλεσα, μέσα εις τόν κήπο του. — Τόν χαιρέτησα και μέ προσάλεσα, μέσα εις τόν κήπο του. — Τόν χαιρέτησα και μέ προσάλεσα, μέσα εις τόν κήπο του.

Μέ έδέχθη μέ όλην τήνουστολαμένην άγγλικήν εύγένειαν' όμίλησεν έπανεικτικά περί Γαλλίας και περί Κορσικής, και προσέθεσεν δι' αγαπούσα παρά πολύ αυτόν τόν τόπον. Τότε τού έκαμα μέ τās μεγαλειτέρας προφυλάξεις, και



ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΟΥ ΛΥΣΣΑΞΕ...

‘Ο μακαρίτης διευθυντής της ‘Ακροπόλεως, Βλάσιος Γαβριηλίδης, είχε την συνήθειαν τελειωμά, να διακοπή άποτόμας τα μυθιστορήματα που έδημοσιεύοντο στην ‘Ακρόπολι' και δέν έκμαν έξαιρετική έντύπωση και ν’ άρχιζε άλλα. Τό ίδιο συνήθειό κάποτε που είχε άρχισει νά τού γράφει ένα μυθιστόρημα ο συνάδελφος κ. Χάρης Σταματίου, συντάχτης τού τότε και δι’ άνήλικος. Τό μυθιστόρημα αυτό, υπό τόν τίτλον ‘Χαρίς Έρωτα', είχε ως ήρωα τόν περιήφμον άστυνομικόν διευθυντήν Μπαρτάκη, τόν άπνηθ, ως γνωστόν, διώκτην τών άθνηταιων κούτσουράηδων. Έπίσης έπαίξε σπουδαίο ρόλο σ’ αυτό ένα σκυλί μπουλντόκ. ‘Οπως όμως και τα άλλα μυθιστορήματα, ούτε αυτό έπροκάλεσε θουρημιάν, όπως έπεριέμενε ο Γαβριηλίδης και ο συγγραφέυς τού έλαβε μετά μίαν εβδομάδα τήν έντολήν νά τό διακόψη :

— Μά είναι άόχημ στήν άρχή, διαμαρτυρήθη ο νεαρός και άκούσος μυθιστοριογράφος.

— Δέν έχει σημασία, έπέμεινε ο Γαβριηλίδης, νά τό τελειώσετε. — Μά κατά ποιόν τρόπο ; — Νά εύρετε ένα. Σεις που είχατε τήν έμπνευσην νά τό συλλαβετε, σεΐς και νά τό τεμαχίσετε άφρακτως.

‘Ο μυθιστοριογράφος έσκεφέθη μά σιγική και έλεπε : — Εύρηκα ! Θά λύσωσξη τó μπουλντόκ, θά δαγκώση όλους άστυνομικούς και λαοπούδτας, και πού λένοντας !.. — Γένοντο, λοιπόν.

Και έγινε. Τήν επομένην τó μυθιστόρημα αυτό έτελειώσων άποτόμας. Τό μπουλντόκ έλύσασε,ν, έδάγκασε τούς ήρωας τού άναγνωστοματός και αυτοί μεν μετεφέρθησαν στό Λουσισαίτηριον, ο μυθιστοριογράφος όμως ώκισθη νά μη γράψη πλέον άνάγνωμα. Εΐς τήν ζώην του και, σχεδόν, δέν έξαγράφη...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΚΩΝ

Τό έξιξ νεοσιμώτατον άνιγδοτον διηγούνται γιά τόν μακαρίτην Βιεννέζον ιατρίν Μπίλλερδ. ‘Ηταν τόσο άφηρημένος ο γιατρός αυτός ώστε επάθινε διαρκώς διάφορες γλώσσες. Άπ’ όλες αυτές ή πεύ χωριτωμένη είχε ή έξιξ :

‘Οπως όλοι οι γιατροί στήν Βιέννη γμιμποσε κ’ αυτός έξω από τήν πόρτα του διαν έβριανέ από τό σπιτι του τήν επιγραφήν : *‘Αν είνε μέσα’.*

Μιά μέρα γενεγώσε στο σπιτι του ο Μπίλλερδ τέμμερ άφηρημένος. ‘Οταν έφθάσε δέ μόρος στήν πόρτα του και είδε τήν επιγραφήν, *‘Αν είνε μέσα’*, τήν όποιαν ο ίδιος είχε άναρτήση φευγών, έψιθύσασε :

— ‘Α ! δέν εινε μέσα ; Τότε θά έναγαγώσοο... Κι’ έφυγε ! ..

νος. Έλάβαινε γράματα πολλά και τό έκανε όμέως. Πολλές φορές έπαίρνε ένα μαστίγιο, και μέ μά όργή, μέ μά μανία, που τόν έκανε σάν παλαβό, έδερεν μέ λύσσα, μέ δση είχε δύναμη, έκείνο τó κρημασμένο χέρι. — ‘Εκοιμάτανε πολύ άργά και κλειδωνότανε μέ προφύλαξι στήν κάμαρά του. — Πάντοτε είχε τα όπλα του, κοντά του. — Πολλές φορές άκούστικη τή νύχτα, νά μιληθ δυνατά, σάν νά έμάλωνε μέ κάποιον. Έρείνη τή νύχτα δέν έκανε θουρβο και όταν αυτός έπήγε νά άνοιξη τó παράθυρο, τόν είδε νεκρό και έσπαλομένο....

Τήν άλλη μέρα μού έφεραν, ευρέθεν εις τó νεκροταφείο, άπάνω στον τάφο τού Τζών-Ρόγυελ, τó μαυρο χέρι.

‘Ο λιγανός δάκτυλος έλειπε ! — ‘Ιδού, κυριόσε μου, ελεπε ο άνακριτής, ή ιστορία μου, τίποτε άλλο δέν γνωρίζω.

Αι γυναίκες σαστισμένες, κατακίτρινες έτρεμαν. — Μά ατή δέν είναι λύσις ικανοποιητική, έφώνασε μά. Νά μάς τό έξηγησете. — Δέν θά κοιμηθώμ άποψη.

‘Ο άνακριτής έμειδιάσε ασθησώς, όπως μειδιούν οι άνακριται. — ‘Ω, έγώ ίσως νά γαλάσω τά τρομερά σας όνειρα. Έγώ ύποθέτω άπολύστατα, ότι ο ιδιοκτητής τού χειριού, δέν είχε άποθήκει και δι’ έγρη νά τό ζήρηγι, κ’ έκείνο που τού έμεινε ! ‘Αλλά πός τό καθόρισσε, δέν μόρσοσε νά μάθω !.. Εΐδος εκδικήσσεσ κ’ αυτό ! — Μπá ! μπá ! μπá ! έψιθύσασε μά εκ τών γυναικών. Δέν ήμπορει νά είναι έτσι που τό λέτε !

Κι’ ο δικαστής μειδιώντας κάλιν σοφάρα, όπως όλοι οι δικαστικοί παραγεμισμένοι με τήν κενήν του σοφορότητα : — Έγώ σάς τό πρεΐκα ελεπε, ότι ή έξιξηόμια μου, δέν θά σάς ικανοποιή !...

GUY DE MAUPASSANT

και υπό τó πρόσχημα μεγάλου δήθεν ένδιαφέροντος, μερικώς έρωτήσεσ περὶ τού βίου του, περὶ τών σοκώων του. Άπεκρίθη χαριώς στενοχωριών, μού διηγήθη ότι είχε ταξείδευσει πολύ εις τήν Άφρικήν, εις τάς ‘Ινδίας, εις τήν ‘Αμερικήν. Προσέθηκε δέ γελών :

— Είχα πολλές περιπέτειας ! ω γιές !
‘Επειτα άρχισα κάλιν νά όμιλώ περὶ κληνηγιό και μού έδωσε περιέργως λεπτομερείας γιά τó κληνηγιό τού ήπποποτάμου, τής τήγρεως, τού έλέφαντος και τού γορλάρα άόχημ.

— ‘Όλα αυτά τά ζώα, εινε φοβερά, τού είπα.

— ‘Ο οχι, τó πλέον φοβερόν εινε ο άνθρωπος, άπήνησε.

Κι’ άρχισε νά γελάη μέ τήν καρδιά του, μέ τόν θουρβώδη εκείνον άγγλικόν γέλωτα.

— ‘Εκαμ πολύ κληνηγιόν και εις τó άνθρώπος.

‘Επειτα όμιλήσε περὶ όπλαν και μού προσεφέρθη νά εισέλθω στήν οικία του, γιά νά μού δείξη όπλα διαφόρων συστημάτων.

‘Η αήθουσα ήταν ντυμένη όλη μέ μαυρο μεταξώτο, χρυσοκέντητο. Μεγάλα κίτρινα άνθη, που φέγγαν σάν φωτιά, ήσαν κεντημένα επάνω τού σκοτεινού ύφασμα.

— Αυτό εινε έρωτικό, μού ειπε, τής ‘Ιαπωνίας.

‘Αλλά σε μά άπρη τού τοίχου ένα άλλοκοτο πράγμα, μού έλλνωσε τό βλέμμα. ‘Απάνω σ’ ένα τετράγωνο από κόκκινο βελούδο, ένα μαυρο πράγμα διεκρίνω. ‘Επιλούσσα ήτο ένα χέρι, χέρι άνθρώπων. Και ήχι χέρι σκελετού, κόκαλο δηλαδή λευκό και καθαρό, αλλά χέρι μαυρο, αποξηραμένο, μέ κάτι κίτρινα νύχια, μέ τούτμυς άπογυμνωμένους και μέ ήχι αίματος ξερου, άπάνω εις τά κόκαλα, που ήσαν κομμένα ίσα, σάν μέ πελέυν βαρού, στο μέσον τού βραχίονος.

Υγώ από τό μετακρίνω, μά πελώρια σιδηρένια άλυσσιόδα, τó κρατούσε εις τόν τοίχον, κ’ ένα χάλκιό, τόσο χονδρόν και δυνατό, που ήμποροσε νά κρατήση και έλέφαντα άόχημ.

— Τι εινε αυτό ; έρωτήσα.

— Αυτό εινε τó καλλιτέρος έχθρός μου, ειπεν ο ‘Αγγλος άπαθώς. Προσέφηται έξ ‘Αφρικής. Τό εΐσοχια μέ τήν σπόθαν και έ, τó τούτοριον μέ όστιαν πέτραν και τό έξήρανα οκτώ ήμέρες εις τόν ήλιον, προσέθεσε κακομεταχειριζόμενος τήν Γαλλικήν.

‘Εφρασα τó άνθρώπινο εκείνο λείψανο, τó όποιον ήτο τόσο μεγάλο, σάν νά άνήκεν εις κανένα κολοσσόν. — Τό χέρι αυτό, ήταν έδεχθένστατο, καθώς ήταν ξεγδαρμένο.

Εΐπα : — Οά ήταν πολύ δυνατός ο άνθρώπος αυτός.

— ‘Ω γιές αλλά έγώδ ήμουν πλέον ισχυρός. ‘Εθεσα τήν άλυσσοσ στήν, διά νά τό κρατή καλά.

‘Ενόμισα ότι άστειούθησε και τού είπα :

— Ατή ή άλυσσοσ είναι πλέον περιττή, μήπως θά φύγη τό χέρι ;

‘Αλλά αυτός ειπε σοφάρα.

— Θέλει πάντοτε νά φύγη... ατή ή άλυσσοσ είναι άνάγη !.. Τόν κύτταξα καλά, σκεπτόμενος.

•Μήπως είν’ τρελλός ;

— ‘Αλλά ή φυσιογνωμία τουήτα τόσο ήρημ, άπαθής, καλοκάγαθη. ‘Αλλαξε άμέσως όμιλία και έθαύμασα τά όπλα του... Παρατήρησα τότε ότι τρία ρεβόλβερ γεμάτα ήσαν άκουμπημένα, σε τρεις διάφορες μεριές τής αΐθουσής, ως αν ο άνθρωπος αυτός νά φοβότανε καμιά έξαφνική έπίθεσι.

‘Από τότε πήγα πολλές φορές στο σπιτι του. — ‘Επειτα έπαυσα έντελώς νά τόν επισκέπτομαι... ‘Όλοι, άλλως τε, τόν είχαν συνηθείσε και κανένας δέν είδαικνε πλέον ένδιαφέρον γυ’ αυτών... ‘Επέρασεν έτσι ένας χρόνος, όταν ένα πρωΐ, ο ίδηρέτης μου μέ έξυπνίη και μού άναγείλλει ότι τόν Σέρ-Τζών-Ρόγυελ τόν έδολοφώησαν τή νύχτα...

Σέ μισή ώρα ήμωνα στήν έπαυλι τού ‘Αγγλου, παρητήρησα άμέσως τó πτώμα, κείμενον όπιον, στή μέση τού δοματίου. Τό γίλεκο τού ήταν σχημένο, τó ένα μανίκι του κρημιάτ τραπηγιμένο μέ όργή. ‘Όλα έδειχταν ότι εκεί μέσα λυσαμένα πάλαψαν.

‘Ο ‘Αγγλος είχε στραγγαλισθη. Τό πρόσποτό του ήταν μαυρο και κρημμένο και ή όμης του έξέφρασε φοριώδη τρώμο, μέσα στα σφιγγμένα δόντια του κρατούσε κάτι τΐκαι ο λαμοτικό τρουπνημός μέ πέντε τρύπεσ, ήταν καταματωμένος. ‘Ενας γιατρός γυ’ αυτών και έξήτησε επί μακρόν, τά ίχνη τών δάκτυλων και τήν όσάρα, ειπεν :

— Νομίζε κανεις ότι έστραγγαλισθη από ένα σκελετόν !

‘Ανατριχίσασ άμέσως όλος, και γύρισα στον τοίχο, όπου ήταν τό φρικώδες, τό γδαρμένο χέρι. — Δέν ύπήρχε τίποτε. Μόνον ή άλυσσιόδα σπασμένη κρημιάτ. Τότε έκλινα προς τόν νεκρό και εύρηκα μισό εις τó σπώμο του του σνεσκαπέννο, ένα από τά δάχτυλα, κρημμένο μέ τά δόντια, τού τρομακτικού χειριού, που χόδηκε !..

‘Αρχισαν ά άνακρισίσε. — Δέν προέκυινε τίποτε. — ‘Ο ύπηρέτης κατέθεσε τά έξιξ : ‘Από ενός μηνός, ο κύριός του ήταν ταραγμέ-



Τό μαυρο χέρι βρέθηκε στο νεκροταφείο